

Εἶδαμε μυσόστρατα ἔνα κέντρο
μὲ μῆλα γλυκομύριστα κι ὠραία
Ν. Καζαντζ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.

Καὶ περιβόλια ἐδῶ κ' ἐκεῖ καμαρωτά, γεμᾶτα
ἀπ' ἄνθη γλυκομύριστα κι ἀπ' ἄνθη δροσερά
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκονανουρίζω Μεγίστ. — Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ., 79 —
Σφαῖρ. (1921), φ. 136 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ν α ν ο υ ρ ῖ ζ ω.

Βρυκαλίζω, ν α ν ο υ ρ ῖ ζ ω κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν,
ἀπαλόν, τρυφερόν, εὐχάριστον ἐνθ' ἄν.: Θαρρεῖς καὶ βρίσκε-
σαι μέσα σὲ κούγια, ἐνῶ τ' ἀγέρι σὲ γλυκονανουρίζει καὶ
φυσᾷ Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., προκαλῶ εὐχαρίστη-
σιν, τέρψιν οἶονε γλυκεῖαν ἐνθ' ἄν.: Μ' ἐγλυκονανούριζε ἡ
εὐτυχία τῆς συντροφιάς τῆς Σφαῖρ., ἐνθ' ἄν.

γλυκονειρεύομαι Θεσσ. (Τρίκερ. Σκήτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ὀ ν ε ι ρ ε ὑ ὀ μ α ι.

1) Ὀνειρεύομαι κατὰ τρόπον οἶονε γλυκύν, εὐχάριστον,
βλέπω γ λ υ κ ᾶ, εὐχάριστα ὄνειρα Θεσσ. (Τρίκερ. Σκήτ.
κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀπόψι πού κοιμόμουν | κί γλυκονειριβόμουν,
ὄνειρά 'δα 'ς τὸν ὕπνον μου|ὄνειρα κί 'ς τοῦ ξύπνου μου
Τρίκερ. Συνών. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι. 2) Ἐπιθυμῶ
τι κρυφίως ὥσπερ καθ' ὕπνον ἐνθ' ἄν.: Τὸ μυστήριον πὼς ὁ
Πέτρος Φλώρης τῇ γλυκοκοίταζε τὴν κόρη του, πὼς τὸν
Πέτρο Φλώρη τότε γλυκονειρεύεται ἡ κόρη του Κ. Παλαμ.,
ἐνθ' ἄν.

γλυκονειριάζομαι Πελοπ. (Μάν. Μαργέλ. Πραστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ὀ ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι.
Βλέπω εὐχάριστον, γλυκὺ ὄνειρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἡ Μαρουδιὼ κοιμότανε | καὶ γλυκονειριάζότανε
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Γλυκὰ ὅπου κοιμόμουν | καὶ γλυκονειριάζόμουν
Πραστ. Συνών. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ε ὑ ὀ μ α ι 1.

γλυκονείριασμα τό, Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 28.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο ν ε ι ρ ῖ ᾶ ζ ὀ μ α ι.

Τὸ νὰ ὄνειρεύεται τις εὐχάριστον, οἶονε γλυκὺ ὄνειρον:
Συνέβηκε κάτι πού τὴν ξάφνισε ἀπάνω 'ς τὸ γλυκονείριασμά
της.

γλυκόνειρο τό, Πελοπ. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ.
Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 9 Μ.
Τσιριμῶκ., Σονέττ., 7 καὶ 62 — Ν. Ἐστ. 15 (1934), 790.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ὄ ν ε ι ρ ο.

Γλυκὺ, εὐχάριστον ὄνειρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νάνι του νὰ κοιμηθῇ, | γλυκόνειρα θέλω νὰ ἰδῇ
(βρυκάλ.) Πελοπ. (Δίβρ.) || Ποιήμ.

Κάθε παρθένα πού ἀγρυπνάει 'ς τοῦ πόθου τὰ μα-
γνάδια
καὶ κλώθει τὰ γλυκόνειρα 'ς τὸν ὕπνο της ἡ ἀγάπη
Σ. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν.

Γλυκόνειρα νανούρισαν τὶς νιές τὶς καλομοῖρες,
ἡ βρύση, ὁ λόγγος, ἡ χαρά, τ' ὁμορφα παλληκάρια
Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

Γαληνεμένοι κι οἱ καημοί, κι οἱ πόνοι νὰ σωπᾶνε,
νὰ ζῶ μὲ τὸ γλυκόνειρο, νὰ ζῶ καὶ νὰ θυμᾶμαι
Μ. Τσιριμῶκ., ἐνθ' ἄν., 62.

γλυκονεραντζιά ἡ, Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 326—
Λεξ. Βλαστ. 472 Πρω. Δημητρ. γλυκονεραντζιὲ Κρήτ. γλυ-
κονερατζιά Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ.
Περουλ. Ραχτ. Σιν. Σφακερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ο.

Τὸ φυτὸν Νεραντζέα ἡ γλυκύκαρπος (Citrum vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Hesperidae).

γλυκονέραντζο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκονέραντζο
Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ. Περουλ.
Ραχτ. Σιν. Σφακερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. γλυκονεράντζι
Ζάκ. Κῶς — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 326 Χελδρ.—
Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ., 15 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ν ε ρ ᾶ ν τ ζ ι. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ο ν καὶ εἰς Δουκ.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο ν ε ρ α ν τ ζ ι ᾶ ς, τὸ ὄπ. βλ.

γλυκονερία ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ὸ ν ε ρ ο.

Ἡπία, λεπτὴ, σιγανὴ βροχή.

γλυκονεριώτης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ν ε ρ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ι ὡ τ η ς.

Ἐπὶ τῆς δρυός, ὡς καιομένης δῆθεν εὐκόλως: Οἱ Παππα-
μυλιῶτες λένε τσι δρυῖδες γλυκονεριῶτες, γιὰ πὼς κάβγουν-
ται εὐκόλα.

γλυκόνερο τό, Κ. Θεοτόκ., Βιργ. Γεωργ., 31—Ν. Ἐστ.
27 (1940), 113 γλυκόνερι Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὸ, οὐδετ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς, καὶ τοῦ
οὐς. ν ε ρ ο.

Ἰδῶρ ἐκ φυσικῆς πηγῆς ἔχον γλυκίζουσάν πὼς γεῦσιν
ἐνθ' ἄν.: Ζέστανε γλυκόνερο, ἔλουσε καλὰ καλὰ τὸ παιδί,
τὸ χτένισε Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γλυκόνερο Κρήτ. Γλυ-
κόνερι Πελοπ. (Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σκίαθ. Γλυκονέρι Ἡπ.
(Κόνιτς.) Γλυκονέρι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καίσαρ.
Κάλιαν.)

γλυκόνερος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκόνερους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. ν ε ρ ο.

Ὁ ἔχων γλυκὺ ὕδωρ ἐνιαχ.: Ἄσμ.

Τρία ποτάμια ἔχουνι ἰδῶ 'ς τοῦ Ἰλιδίμι.

Ἡ Τούτζια χονρίζ' ἀδρούγυνα κί ἡ Μαρίτς' ἀδέρφια,
κ' ἡ Ἀρδα ἡ γλυκόνερε τὴ μάνν' ἀπ' τὰ πιδιά της
(ἐκ μοιρολ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

γλυκονιδός ὁ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ ν ι ὸ ς, διὰ τὸ ὄπ. βλ.
ν ε ὸ ς.

Ὁ εὐχάριστος τὴν ὄψιν, ὁ οἶονε γλυκὺς νέος: Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῆς ὁ γλυκονιδός, τ' ὁμορφο ἀρχοντοπαίδι
χρόνους ἐφτά-ν-ἐδιάλεγε νὰ βρῇ τ' αἶξιο του ταίρι.

